

עין משפט
גור מצוה

כט א מ"י מ"ו מהל'
שח הלבט ט:
ע ב טח טס הלבט ו סתמ
פטר דרבנן א טושיב
זית מ' שטנ טעף ט:
עא ג ד מ"י טס הלבט ח
טושיב טס טעף ט:

יב:

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

מסורת הש"ס

א) וזית והיבא סיד דלמי
מטוס מחילה לא אמרינן
התנא דלמשה לא אמרינן
רובא שפחה מחילה ג' יא
ד' לא אמרינן [מ"י]
כ) ופליג ב' ש"ע ג' טח
ג' יח. לפליג ב' לתקן כטו:
כז) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כח) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כט) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
ל) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
מ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
נ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
ס) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
ע) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
פ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
צ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
ק) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כא) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כב) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כג) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כד) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כה) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כו) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כז) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כח) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
כט) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
ל) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לא) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לב) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לג) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לד) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לה) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לו) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לז) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לח) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לט) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לס) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לע) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לפ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לס) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לע) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת
לפ) (ד' נעיל ה"ו) ט' שנת

הכא במאי עסקינן דאית ליה גידודי. פירש רש"י אצל היס
יסקוה וקשיא דמכל מקום מאי שנא דלענין טלטול חשיבי
מחילות ולענין מילוי לא חשיבי וי"ל דהכי פירושו מילוי הוא ללא
ממלין פירוש דלסוד לטלטול (א) מצית
משמש מחצר לבית הוא המילוי אצל
טלטולי הוא דמטלטלין בחצר ואמאי
כו' ומשני דלית ליה גידודי ויבכרת
מחילה לבני חצר ולבני בית שהם
רמוקים אינה ניכרת ועריבו מיא
ומשום הכי אסור וקשה דכפרק יבד
משתמטין (לקמן ד' פו.) משמע דלתי
ספיר דלא צניען שיכרו ראשי קניס
או לכו' * משום דרב יהודה קפיד
אעריבו מיא והשתא הן גבייתא נמי
סברה הכי ויש לומר דהוה מזי למימר
וליעטמך ויבין* מפרש דמיידי בחצר
שפלה מערב שנת והמיס בלא
בשנת וקאמר הכא במאי עסקינן
דלית ליה גידודי ולהכי מטלטלין
דשבת האילו והותרה הותרה אע"ג
דשבתא הן המחילות ניכרות אצל
למלאות מן המיס שבלו בשנת לא
שיך האילו והותרה הותרה ורש"ס
ור"ת פירש דלית ליה גידודי [שם
דורסין] גבוהים עשרה לים (ג) בתוך
החצר ולכן מטלטלין חצר אצל
למלאות מן המיס אסור דמקום המיס
(א) ואין לחוש שמה ועלה היס שרטון
שגדוקים גבוהים יותר או עריבו רמוקים
משפת היס ביותר הרבה והשר מקולי
מפרש דהכי פירושו מילוי הוא ללא
ממלין הוא הדין טלטול ונקט מילוי
משום דקמיני גבייתא הן ממלאים
אצל טלטולי מטלטלין אם הלכו להם
המיס ואמאי וכו' דלית ליה גידודי
ולשני שרי בשאין המיס אצל כשי
המיס ומחילה אינה ניכרת ועריבו מיא
אסור וי"ל ואמאי אסור הכא למלאות
והא קמיני בתוספתא (פ"ו) גזוטרעל שהיא
למעלה מן המיס הן ממלאים הימנה
בשנת אלא אם כן עשה מחילה גבוה
עשרה למתא מן המיס והע"פ שהמיס
לפיך על גבה אלמא אף על גב דאין
מחילה ניכרת ממלאין הימנה ושמה
יש לומר דהתם שנתמחילות עשויות
לשם מיס עדיפי משגדודי דהכא
ור"י צ"ל פירש כרש"י דלית ליה גידודי
אצל היס כשהו ולהכי לא ממלין
דילמא אילו דלי לאדקן גיפא חון
ליחצר שומא דעריבו מיא הן אסור
אלא משום דילמא אילו דלי לאדקן
גיפא ולא משום דאין המחילות ניכרות
ובעשר דהו כפתח לא חיישין דליכא
היכרא אצל טלטולי מטלטלין אע"ג
דאין המחילות ניכרות והשתא לתי

הגהות הב"ח

(א) תיב דיהי הלא וכו'
מיור דלסוד לטלטול
מחצר לבית ונקט מילוי:
(ב) בא"ד גבוהים עשרה
לש עצמו בתוך החצר
וכו': (ג) בא"ד וכן
לחוש. גבי עין כדף מ
ע"א: (ד) ד"ה חשיבי
ויי רבנן לא אמרו אלא:

הכא במאי עסקינן דאית ליה גידודי: אמר
רב יהודה מבוי שלא נשתתפו בו הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור מתקוף לה רב ששת
טעמא דלא נשתתפו בו הא נשתתפו בו
אפילו הכשירו בקורה נמי חייב וכי כבר זו
עשה אותו רשות היחיד או רשות הרבים
והתניא חצירות של רבים ומבואות שאינם
מפולשין בין עירבו ובין לא עירבו הוורק
לתוכן חייב אלא אי איתמר הכי איתמר אמר
רב יהודה מבוי שאינו ראוי לשתוף* הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור * אלמא קסבר ב' לחי משום
מחיצה וקורה משום היכר וכן אמר רבה
לחי משום מחיצה וקורה משום היכר * ורבא
אמר אחד זה ואחד זה משום היכר איתביה
רבי יעקב בר אבא לרבא הוורק למבוי יש
לו לחי חייב אין לו לחי פטור הכי קאמר אינו
צריך אלא לחי הוורק לתוכו חייב לחי ודבר
אחר הוורק לתוכו פטור איתביה ויתר על
כן אמר רבי יהודה מי שיש לו שני בתים
בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן
ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא
ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רשות
הרבים בכך התם קסבר רבי יהודה שתי
מחיצות דאורייתא אמר רב יהודה אמר רב
מבוי שארבו כרחבו אינו נותר בלחי משהו
אמר רב חייא בר אשי אמר רב מבוי
שארבו כרחבו אינו נותר בקורה טפח אמר
רבי זירא כמה מכוונן שמעתא דרבי כו
דארבו כרחבו הוה ליה חצר וחצר אינה
ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה אמר
רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי ליהויה האי
לחי כפס משהו ונשתרי אישחמיטתיה הא
דאמר ר' אסי אמר ר' יוחנן פסי חצר צריכין
שיהא מבוי ארבעה * אמר רב נחמן * צריכין
איהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארבו
יתר על רחבו * ובתים וחצרות פתוחים לתוכו
יאזויו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה
אלא בפס ארבעה כל שמרובעת מרובעת
אין עגולה לא הכי קאמר יא ארכה יתר על רחבה הוה ליה מבוי
ומבוי בלחי וקורה סגיא ואי לא הוה לה חצר וכמה הכי שמואל
למימר עד דאיכא פי שנים ברחבה אמר רב הכי אמר
חביבי אפילו משהו: משום רבי ישמעאל אמר תלמידו אמר כו':

גליון הש"ס

גם אישא קסבר לחי
בשום מחיצה וקורה
בשום ריבוי. מי גלוי ח
מחיצה מנה ולקמן
דף פ' ט"ב א"ר א"ר הו
גם וי"ל א"ר א"ר הו
ואחר זה עין סבאלס
פ"ק דטובה ס' ט:
ר"ה לחי בבא.
איכא לחי בשום מחיצה
ק"ל הא קשיא לרבי
דמבוי כו' וי"ל דלפני
קורה משום מחילה
דלמחיצה דלפני קורה
כייחא דלפני קמיני וזק
לחן מני י' לו לחי
משום דיוקא לחי ולא
קורה פליגי כו' סלע ר'
אצל לעוטי לחי אלא למעוטי
חלון דלפני: ר"ה א"ר
בשום ריבוי קסבר א"ר
ב"א. לא וימי לבין
עריבו מיא שני כדן
פ"ק ב' חצירות דמי
סלע היט על לחן דלמח
המחילה ואסור לשלבו
דשמי בחצר חצירו ואסור
להיכלל גבוה. אצל
מה כן דשמי בכרתית
הא עשה שפוח חון
נעשה ריבוי גבוה וחי
עוקר מכתמלתא. אם נגא
לחן מן דבנית לא מכתא
מחילות הו' כמחיצות
עשה לחי א"ר גם בלא
עשה דעריבו מיא אסור
דמי שחצר נפלי למקום
האסור לה חייב עין
עריבו מיא לא ש"ן הכא
לל וכו' יא"ר ע"כ:
ר"ה א"ר א"ר וכו'
רבנן כו'. מחילי לו הא
מלטי חלון דלפני ע"י ר'
בגבייתא פ"ק דשבת דף ר'
זכו רבי גמורה ואמרי
על דאמאי קרי לה גמורה
ויי אלא לחון מודו קמ"ל
הכי מכתמלתא ו' מוכח לו
דרבנן דרבי פלטי עלה
לפ"י לחון על דעריבו מי
בגבייתא פליגי על דאמרי
דלמחיצה דמיא מחילי
שמי דרבנן פלטי עלה
לפ"י לחון וליכא חון כמני
אפילו רבנן וכו' ומאי
ספר הש"ס וכו':

דלית ליה גידודי. מה ששאר מן הפלצה בגובה עשרה אצל היס
מסקוה: הכשירו בלחי. מיקנו בלחי: הוורק לתוכו. מרשות הרבים:
חייב. דקסבר לחי משום מחילה: הכשירו בקורה הוורק לתוכו
פטור. דקורה משום היכר וקסבר חצר כדלמחיצה דאורייתא בין
לקולה בין לחומרה: חצירות של רבים. שפתוחין בתים הרבה לחצר
ואוסרים בני הבתים זה על זה שאין יכולין להוציא מן הבתים בלא
עירוב מפני דלמחיצה אחי לאסוקי מרשות היחיד מרשות הרבים
וחצר רשות חצירו מושל בה ונמלא מוציא מרשות לרשות ורבנן גזור שלא
להוציא מרשות היחיד לרשות היחיד גזירה דילמא אחי לאסוקי מרשות
היחיד לרשות הרבים אצל בחצר מותר לטלטול בה כדלמחיצה נמסכת שנת
בפ' רבי אליעזר אומר אם לא היבא מפולש: לחי משום מחילה. וקסבר שלש
מחילות דאורייתא: הוורק לתוכו כו'. אלמא לחי משום מחילה: אינו לריך
אלא לחי. שאינו מפולש: חייב. ואע"ג דלית ליה לחי שלש מחילות דאורייתא:
לחי ודבר אחר. לר"ת הפתח כמותר מפולש: הוורק לתוכו פטור. ואע"ג
דעבד לחי: יתר על כן. לעני מניה אריי רבנן עבדיה על גבי שני בתים
בפ' כל גבות (לקמן טז). לחי מכאן כו'. * אלמא לחי משום מחילה ואפילו רבנן
לא פליגי עליה אלא ברשות הרבים אצל
בגמרי מפולש: לא. שני מחילות. שני בתים לבד הלחיים והלחיים דקא
מחיצין ר' יהודה משום היכר בעלמא:
בלחי משום. אלא בפס ארבעה
כחצר: בקורה טפח. כחצר מבוי ומר
אמר חדא ומר אחר חדא ולא פליגי:
כמה פתוחין. לסייען הוא בל:
ובתים וחצירות. שתי חצירות פתוחות
למבוי וזית פתוח לכל חצר שכן היו
דירומיהן לפני כל בית היה חצר:
עגולה לא. בתמיה. משום דעגולה היא
משמירא בלחי שמהו: ואי לא הוה
לה חצר. ובעיה פס. והאי מרובעת
לאו למעוטי עגולה אחא אלא למעוטי
ארכה יתר על רחבה: וכמה. יהא
ארכה יותר דנפקא לה מדין חצר
ומשתריא בלחי שמהו: עד דליכא פי
שנים. והאילו וחצר דנפקא לה נפקא
מדינא עד דליכא פי שנים: חביבי. ר'
חייא שהוה לחי אכיו ואמנו של ר'ו): רבי

רבי יהודה מבוי שאינו ראוי לשתוף* הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור מתקוף לה רב ששת
טעמא דלא נשתתפו בו הא נשתתפו בו
אפילו הכשירו בקורה נמי חייב וכי כבר זו
עשה אותו רשות היחיד או רשות הרבים
והתניא חצירות של רבים ומבואות שאינם
מפולשין בין עירבו ובין לא עירבו הוורק
לתוכן חייב אלא אי איתמר הכי איתמר אמר
רב יהודה מבוי שאינו ראוי לשתוף* הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור * אלמא קסבר ב' לחי משום
מחיצה וקורה משום היכר וכן אמר רבה
לחי משום מחיצה וקורה משום היכר * ורבא
אמר אחד זה ואחד זה משום היכר איתביה
רבי יעקב בר אבא לרבא הוורק למבוי יש
לו לחי חייב אין לו לחי פטור הכי קאמר אינו
צריך אלא לחי הוורק לתוכו חייב לחי ודבר
אחר הוורק לתוכו פטור איתביה ויתר על
כן אמר רבי יהודה מי שיש לו שני בתים
בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן
ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא
ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רשות
הרבים בכך התם קסבר רבי יהודה שתי
מחיצות דאורייתא אמר רב יהודה אמר רב
מבוי שארבו כרחבו אינו נותר בלחי משהו
אמר רב חייא בר אשי אמר רב מבוי
שארבו כרחבו אינו נותר בקורה טפח אמר
רבי זירא כמה מכוונן שמעתא דרבי כו
דארבו כרחבו הוה ליה חצר וחצר אינה
ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה אמר
רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי ליהויה האי
לחי כפס משהו ונשתרי אישחמיטתיה הא
דאמר ר' אסי אמר ר' יוחנן פסי חצר צריכין
שיהא מבוי ארבעה * אמר רב נחמן * צריכין
איהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארבו
יתר על רחבו * ובתים וחצרות פתוחים לתוכו
יאזויו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה
אלא בפס ארבעה כל שמרובעת מרובעת
אין עגולה לא הכי קאמר יא ארכה יתר על רחבה הוה ליה מבוי
ומבוי בלחי וקורה סגיא ואי לא הוה לה חצר וכמה הכי שמואל
למימר עד דאיכא פי שנים ברחבה אמר רב הכי אמר
חביבי אפילו משהו: משום רבי ישמעאל אמר תלמידו אמר כו':

רבי יהודה מבוי שאינו ראוי לשתוף* הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור מתקוף לה רב ששת
טעמא דלא נשתתפו בו הא נשתתפו בו
אפילו הכשירו בקורה נמי חייב וכי כבר זו
עשה אותו רשות היחיד או רשות הרבים
והתניא חצירות של רבים ומבואות שאינם
מפולשין בין עירבו ובין לא עירבו הוורק
לתוכן חייב אלא אי איתמר הכי איתמר אמר
רב יהודה מבוי שאינו ראוי לשתוף* הכשירו
בלחי הוורק לתוכו חייב הכשירו בקורה
הוורק לתוכו פטור * אלמא קסבר ב' לחי משום
מחיצה וקורה משום היכר וכן אמר רבה
לחי משום מחיצה וקורה משום היכר * ורבא
אמר אחד זה ואחד זה משום היכר איתביה
רבי יעקב בר אבא לרבא הוורק למבוי יש
לו לחי חייב אין לו לחי פטור הכי קאמר אינו
צריך אלא לחי הוורק לתוכו חייב לחי ודבר
אחר הוורק לתוכו פטור איתביה ויתר על
כן אמר רבי יהודה מי שיש לו שני בתים
בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן
ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא
ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רשות
הרבים בכך התם קסבר רבי יהודה שתי
מחיצות דאורייתא אמר רב יהודה אמר רב
מבוי שארבו כרחבו אינו נותר בלחי משהו
אמר רב חייא בר אשי אמר רב מבוי
שארבו כרחבו אינו נותר בקורה טפח אמר
רבי זירא כמה מכוונן שמעתא דרבי כו
דארבו כרחבו הוה ליה חצר וחצר אינה
ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה אמר
רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי ליהויה האי
לחי כפס משהו ונשתרי אישחמיטתיה הא
דאמר ר' אסי אמר ר' יוחנן פסי חצר צריכין
שיהא מבוי ארבעה * אמר רב נחמן * צריכין
איהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארבו
יתר על רחבו * ובתים וחצרות פתוחים לתוכו
יאזויו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה
אלא בפס ארבעה כל שמרובעת מרובעת
אין עגולה לא הכי קאמר יא ארכה יתר על רחבה הוה ליה מבוי
ומבוי בלחי וקורה סגיא ואי לא הוה לה חצר וכמה הכי שמואל
למימר עד דאיכא פי שנים ברחבה אמר רב הכי אמר
חביבי אפילו משהו: משום רבי ישמעאל אמר תלמידו אמר כו':

א"ר א"ר א"ר וכו'
רבנן כו'. מחילי לו הא
מלטי חלון דלפני ע"י ר'
בגבייתא פ"ק דשבת דף ר'
זכו רבי גמורה ואמרי
על דאמאי קרי לה גמורה
ויי אלא לחון מודו קמ"ל
הכי מכתמלתא ו' מוכח לו
דרבנן דרבי פלטי עלה
לפ"י לחון על דעריבו מי
בגבייתא פליגי על דאמרי
דלמחיצה דמיא מחילי
שמי דרבנן פלטי עלה
לפ"י לחון וליכא חון כמני
אפילו רבנן וכו' ומאי
ספר הש"ס וכו':

אבל הכשירו בקורה שריא משום הכי ואין בו אלא שתי מחיצות ורלה הוורק לתוכו פטור. וכן אמר רבה לחי משום מחיצה וקורה משום הכי. ורבא אמר אחד זה ואחד זה משום הכי. ואע"ג דלית ליה גידודי ויבכרת מחילה לבני חצר ולבני בית שהם רמוקים אינה ניכרת ועריבו מיא ומשום הכי אסור וקשה דכפרק יבד משתמטין (לקמן ד' פו.) משמע דלתי ספיר דלא צניען שיכרו ראשי קניס או לכו' * משום דרב יהודה קפיד אעריבו מיא והשתא הן גבייתא נמי סברה הכי ויש לומר דהוה מזי למימר וליעטמך ויבין* מפרש דמיידי בחצר שפלה מערב שנת והמיס בלא בשנת וקאמר הכא במאי עסקינן דלית ליה גידודי ולהכי מטלטלין דשבת האילו והותרה הותרה אע"ג דשבתא הן המחילות ניכרות אצל למלאות מן המיס שבלו בשנת לא שיך האילו והותרה הותרה ורש"ס ור"ת פירש דלית ליה גידודי [שם דורסין] גבוהים עשרה לים (ג) בתוך החצר ולכן מטלטלין חצר אצל למלאות מן המיס אסור דמקום המיס (א) ואין לחוש שמה ועלה היס שרטון שגדוקים גבוהים יותר או עריבו רמוקים משפת היס ביותר הרבה והשר מקולי מפרש דהכי פירושו מילוי הוא ללא ממלין הוא הדין טלטול ונקט מילוי משום דקמיני גבייתא הן ממלאים אצל טלטולי מטלטלין אם הלכו להם המיס ואמאי וכו' דלית ליה גידודי ולשני שרי בשאין המיס אצל כשי המיס ומחילה אינה ניכרת ועריבו מיא אסור וי"ל ואמאי אסור הכא למלאות והא קמיני בתוספתא (פ"ו) גזוטרעל שהיא למעלה מן המיס הן ממלאים הימנה בשנת אלא אם כן עשה מחילה גבוה עשרה למתא מן המיס והע"פ שהמיס לפיך על גבה אלמא אף על גב דאין מחילה ניכרת ממלאין הימנה ושמה יש לומר דהתם שנתמחילות עשויות לשם מיס עדיפי משגדודי דהכא ור"י צ"ל פירש כרש"י דלית ליה גידודי אצל היס כשהו ולהכי לא ממלין דילמא אילו דלי לאדקן גיפא חון ליחצר שומא דעריבו מיא הן אסור אלא משום דילמא אילו דלי לאדקן גיפא ולא משום דאין המחילות ניכרות ובעשר דהו כפתח לא חיישין דליכא היכרא אצל טלטולי מטלטלין אע"ג דאין המחילות ניכרות והשתא לתי

ספיר ההיא דתוספתא: איתביה יתר על כן. * ואפילו רבנן לא (ו) אסרי אלא דמדרבנן צעו שלש מחילות גמורות: כמה סבוכים כו' אלא בפס א"ר א"ר א"ר וכו' חרבעה: לחי כפס משהו וישישה רי. ואף על גב דרבי זירא ופוסיה קאמר לעיל מרוח אחת נאכרענה לבתר הכי שמה: ובתים ו חצירות פתוחים לתוכו. שתי חצירות מרובעת הכי משתרי בלחי וקורה הא אין בתים וחצירות פתוחים לתוכו ואין לומר דלחצר דיש ניה דיורין לא בעי בתים וחצירות אצל מבוי דרמוק מרובעין שחצר מספיק בין הבתים למבוי משום הכי צניען דיורין מרובעין שתי חצירות ושי בית אחד מבני בלח חצר הדך (לקמן ד' עג.) אמר רב אין מבוי נותר בלחי וקורה כו' ושמואל אמר אפילו בית אחד וחצר אחת ופירש רש"י התם בית אחד מבני בלח חצר אחת עם הבתים ובין דעמיה דרב משום דיורין רב נמי מודה כיון דליכא בית מבוי אפילו ליכא בית חצר דשני בלחי וקורה וכפי' הקוטרם כריך לפרש דאין לפרש בית אחד וחצר אחת היינו בית אחד בחצר דהא קאמר רבי יוחנן התם אפילו חורבה וקאמר חצר הכי דלא חיישין דלמא אחי לאסוקי מנה דבתים לחורבה משמע דלא בעי למימר חורבה כשחצר דאס כן ליכא בתים אלא חורבה בלא חצר קאמר והכי נמי לשמואל דאמר אפילו בית אחד וחצר אחת ונראה לפרש משום דמבוי קרוי לרה"ר יותר מחצר בעי בתים וחצירות: על

מסורת הרבים לתוכו חייב. אבל הכשירו בקורה שריא משום הכי ואין בו אלא שתי מחיצות ורלה הוורק לתוכו פטור. וכן אמר רבה לחי משום מחיצה וקורה משום הכי. ורבא אמר אחד זה ואחד זה משום הכי. ואע"ג דלית ליה גידודי ויבכרת מחילה לבני חצר ולבני בית שהם רמוקים אינה ניכרת ועריבו מיא ומשום הכי אסור וקשה דכפרק יבד משתמטין (לקמן ד' פו.) משמע דלתי ספיר דלא צניען שיכרו ראשי קניס או לכו' * משום דרב יהודה קפיד אעריבו מיא והשתא הן גבייתא נמי סברה הכי ויש לומר דהוה מזי למימר וליעטמך ויבין* מפרש דמיידי בחצר שפלה מערב שנת והמיס בלא בשנת וקאמר הכא במאי עסקינן דלית ליה גידודי ולהכי מטלטלין דשבת האילו והותרה הותרה אע"ג דשבתא הן המחילות ניכרות אצל למלאות מן המיס שבלו בשנת לא שיך האילו והותרה הותרה ורש"ס ור"ת פירש דלית ליה גידודי [שם דורסין] גבוהים עשרה לים (ג) בתוך החצר ולכן מטלטלין חצר אצל למלאות מן המיס אסור דמקום המיס (א) ואין לחוש שמה ועלה היס שרטון שגדוקים גבוהים יותר או עריבו רמוקים משפת היס ביותר הרבה והשר מקולי מפרש דהכי פירושו מילוי הוא ללא ממלין הוא הדין טלטול ונקט מילוי משום דקמיני גבייתא הן ממלאים אצל טלטולי מטלטלין אם הלכו להם המיס ואמאי וכו' דלית ליה גידודי ולשני שרי בשאין המיס אצל כשי המיס ומחילה אינה ניכרת ועריבו מיא אסור וי"ל ואמאי אסור הכא למלאות והא קמיני בתוספתא (פ"ו) גזוטרעל שהיא למעלה מן המיס הן ממלאים הימנה בשנת אלא אם כן עשה מחילה גבוה עשרה למתא מן המיס והע"פ שהמיס לפיך על גבה אלמא אף על גב דאין מחילה ניכרת ממלאין הימנה ושמה יש לומר דהתם שנתמחילות עשויות לשם מיס עדיפי משגדודי דהכא ור"י צ"ל פירש כרש"י דלית ליה גידודי אצל היס כשהו ולהכי לא ממלין דילמא אילו דלי לאדקן גיפא חון ליחצר שומא דעריבו מיא הן אסור אלא משום דילמא אילו דלי לאדקן גיפא ולא משום דאין המחילות ניכרות ובעשר דהו כפתח לא חיישין דליכא היכרא אצל טלטולי מטלטלין אע"ג דאין המחילות ניכרות והשתא לתי

מוסף רש"י

וקורה משום הכי. ורבא אמר אחד זה ואחד זה משום היכר איתביה רבי יעקב בר אבא לרבא הוורק למבוי יש לו לחי חייב אין לו לחי פטור הכי קאמר אינו צריך אלא לחי הוורק לתוכו חייב לחי ודבר אחר הוורק לתוכו פטור איתביה ויתר על כן אמר רבי יהודה מי שיש לו שני בתים בשני צידי רשות הרבים עושה לחי מכאן ולחי מכאן או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע אמרו לו אין מערבין רשות הרבים בכך התם קסבר רבי יהודה שתי מחיצות דאורייתא אמר רב יהודה אמר רב מבוי שארבו כרחבו אינו נותר בלחי משהו אמר רב חייא בר אשי אמר רב מבוי שארבו כרחבו אינו נותר בקורה טפח אמר רבי זירא כמה מכוונן שמעתא דרבי כו דארבו כרחבו הוה ליה חצר וחצר אינה ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה אמר רבי זירא אי קשיא לי הא קשיא לי ליהויה האי לחי כפס משהו ונשתרי אישחמיטתיה הא דאמר ר' אסי אמר ר' יוחנן פסי חצר צריכין שיהא מבוי ארבעה * אמר רב נחמן * צריכין איהו מבוי שניתר בלחי וקורה כל שארבו יתר על רחבו * ובתים וחצרות פתוחים לתוכו יאזויו היא חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה אלא בפס ארבעה כל שמרובעת מרובעת אין עגולה לא הכי קאמר יא ארכה יתר על רחבה הוה ליה מבוי ומבוי בלחי וקורה סגיא ואי לא הוה לה חצר וכמה הכי שמואל למימר עד דאיכא פי שנים ברחבה אמר רב הכי אמר חביבי אפילו משהו: משום רבי ישמעאל אמר תלמידו אמר כו':

רב ניסים גאון

אמר ליה רב הכי אמר חביבי. והמבוא בירושלמי בתפילת ארבעה עשר מחצית סבוכים סתומים רב אהרן דר' חייא ובר אחריהו הוה. ובבבא בירא בפרק חזקת תבתי תמצא כן הוה נבוא דהוה דר' בקמא בעליהא אתא לקמיה ר' חייא אמר ליה אי את' לו סתרי דר' בה איהו מיקמא אפי' חר' יומא מוקימנא לה בירך ואי לא לא, אמר רב הוה יתיבנא קמיה דר' חביבי.

רבינו הגאון

ורשנן בחצר רחבא לה גידודי שחן כו' לחיים. אמר רב יהודי מבוי האריי לשתוף. מ"י כגון מבוי מפולש ועשה דראשו האחר ורעה ויבאש האחרת לחי או קורה, לשיכר ראו ארז עכשו לשתוף. אם הכשירו בלחי, הלתי בסקים בפתוחות חשוכות. ומצאנו ב' מחיצות לשיכר הוורק מרשות הרבים לתוכו חייב.